

İlk Defa Tiyatro

– HüseyinAkdemir · 07 Ocak 2011

Yerim en ön sıradaydı. Tam da ortalarda bir yerde. Sahneyle aramda sadece Bir Buçuk Metre mesafe vardı. Sahnenin altına gizlenmiş ama biz seyircilerin göremediği, sonradan adına suflör dediklerini öğrendiğim adamın sesini oyun boyunca bir iki kez sadece ben duyabildim. Çünkü tam önümdeydi. Yaşamımda ilk kez bir tiyatroya gittiğim için bu sahne altında saklanan ve sadece bir veya iki kez konuşmuş olan, ama oyun boyunca da oradan ayrılmayan bu adama bir anlam verememiştim. Zaten ilk kez bir oyun izleyecektim ki bu adamın ne iş yaptığını düşünmekten de oyundan da bir şey anlamamıştım.

Salon hıncahınç doluydu. Biletler çok önceden satılıp tükenmişti. Benim biletimse, çalıştığım firma tarafından bana 25 yıllık emeğim karşılığında hediye olarak verilmişti. Daha başka hediyeler de verilmişti ama onları şimdi söylemek istemiyorum.

25 yıllık çalışmışlığımı kutlayan firmanın genel müdürü Dilek Hanım, hem kendisi konuştu hem de bana söz hakkı verdi konuşmam için.

Genel Müdürüm, bana dönerek:

"Seyfi Bey, Seni kocaman bir koli kartonuna benzetiyorum. Önden ve arkadan bakınca içi bomboş, ama kullanmak gerektiğinde çok işe yarayan, vazgeçemediğimiz bir koli kartonu"

Bütün arkadaşlar gülmüştü genel Müdürün bu sözlerine. Ben bir şey anlamamıştım söylediklerinden ama ayıp olmasın diye Dilek Hanıma, ben de gülüp kendisine teşekkür etmişim.

İşte 12 numaralı koltuğumda oturuyordum. Etrafıma, arkalara baktım merakla. Salon henüz bomboştu. Ben tam 45 dakika önce gelmişim. Heyecandan elbette. Aslında erken gelmemi biraz da karım istemişti. Madem önemli bir yere davetliydim, geç kalıpta rezil olmamalıydım. Tek tük insanlar, çoğunlukla da eşleriyle ve guruplar halinde gelip yerlerine oturmaya başlarken ben sahneye ve onu boydan boya kapatan bordo renkli kadife perdeye bakıyordum.

Koltuğumun yanında içecek şişesi koymak için bir yerin olduğunu görünce, karımın zorla cebime tıktığı suyum ve tuzlu fıstıkları çıkarıp hafiften keyfime bakmaya başladım. İnsanların kimi sağa kimi sola kimisi de ortalarda bir yerlere dağılıp oturuyorlardı.

Benim oturduğum ön sıraya da insanlar oturmaya başladı. Önce sağ tarafıma yakın bir koltuğa yaşlıca ve şişmanca bir adam oturdu. İri yarı cüssesiyle koltuğa sığmayacağını düşündüm bir an. Oturduğunda koltuğun yanlarına koyduğu ellerinin büyüklüğünü görünce çok daha şaşırdım.

"Yeriniz güzelmiş" dedi bana hırıltıyla çıkan sesiyle. Önceden yediği belli olan sarımsak kokusu genzime kadar geldi. Kendisinin yediği sarımsağa değil de benim yediğim fıstıklara takılmış olacak ki:

-İnanmıyorum size, tiyatro salonunda fıstık yenir mi?

Karım da ben de bilmiyorduk ki, tiyatroya gidilirken ne yeneceğini. Utandım ve fıstık paketini yeniden cebime koydum.

Solumda hemen yanıma 25 – 30 yaşlarında genç bir çift oturdu.

-Merhaba, dedi bana genç bayan.

Ben de kendilerini selamladım, gülümseyerek.

Uzun zamandır burada içeride ışıklar altında oturduğum için bir anda gece olduğunu düşünmüş olacağım ki, onları selamlarken, iyi akşamlar demişim.

-Güzel espri, dedi kadın. Haklısınız, burada akşam olmuş bile, diyerek, yanındaki eşine dönüp: Değil mi Seyfi? Dedi.

-Pardon, ama adımı nerden biliyorsunuz? Tanışıyor muyuz? Dedim.

-Bu da yeni bir espri galiba, dedi. Gülerek. Yoksa sizin adınızda mı Seyfi, eşimin adı gibi.

-Neden gülüyorsunuz ki, dedi sağ yanımdaki şişman ve yaşlı adam. Oyun henüz başlamadı ki! Genç kadın, şişman adama dönüp:

-Başlamadığını biz de biliyoruz. Üstelik bu bir komedi değil. Yani, gülünecek bir şey olmayacak bu oyunda, dedi.

Bu kez ben merakla genç bayana sordum:

-Hangi oyunda? Dedim.

-Şimdi, birazdan oynanacak oyundan söz ediyor eşim, dedi adaşım olan Seyfi.

-Allah, Allah! Ben bir komediye geldiğimi düşünüyordum, dedi şişman adam. Ne dersiniz bey efendi, dedi bana bakarak. Sizce bugün bu sahnede neyi seyredeceğiz?

-Bordo renkli kocaman bir perdeyi, dedim ona.

-Lütfen sessiz olalım artık, dedi adaşım Seyfi.

Birazdan ışıklar karardı. Perde açıldı ve oyun başladı. Sahnenin solunda bir adam yerde kanlar içinde yatıyordu. Sağdaki kapıdan beyaz pantolonlu ve pembe bluzuyla genç ve güzel bir kadın girdi ve yerde yatana doğru ağlayarak gitti. -Nasıl, nasıl, nasıl dayanabilirim bu acıya Allahım! Sana nasıl kıydılar! Diye feryat ediyordu.

Arkasından bir adam gelip genç kadını yerden kaldırıp sarıldı ona.

-İstedğin bu değil miydi sevgilim. İşte artık özgürüz ikimiz de, dedi.

Sonra yüzünü biz seyircilerden yana döndürüp yere diz çöktü ve kadına bir şeyler söyleyecekken, adamın fermuarının açık kaldığını gördüm. Onun yerine ben utancımın yerimde küçülüp kaldım adeta. Ne yapacağımı bilemedim.

Yere diz çökmüş adam, genç kadına bakıp:

-Artık sana kalbimin tüm kapıları açık sevgilim, dediğinde, ben dayanamadım, adamın daha fazla rezil olmaması için:

-Fermuarınız açık kalmış, beyefendi, dedim onun duyabileceği şekilde.

Önce bir sessizlik oldu, sonra salondakilerin çoğu gülüp alkışlamaya başladılar.

Birden bordo perde kapandı. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sağımdaki şişman adam solumdaki genç bayana dönüp:

-Komedi olduğunu söylemiştim ama, dedi.

Işıklar yeniden karardı, perde açılmadan sahne önüne bir adam gelip teknik bir hatadan dolayı oyuna ara verdiklerini söyleyip özür diledi ve sizleri trajik cinayet oyunumuzla baş başa bırakıyorum, diyerek oyunu yeniden başlattı. Bu kez solumdaki genç bayan, şişman adama dönüp, sessice onun duyabileceği şekilde:

-Komedi değil miydi bu oyun? Dedi.

Oyun ne kadar sürdü bilmiyorum. Zaten neler olup bittiğinden de hiçbir Şey anlamadım. Aklım hem arada konuŐan sahnenin altına gizlenmiş suflör dedikleri adama takılmıŐtı hem de sahnedeki genç ve çok güzel bayanda takılı kalmıŐtı. İyi ki karım yoktu yanımda.

Ama oyunun hangi sözlerle son bulduğunu hatırlıyorum.

Genç ve güzel bayan, yine o baŐtaki adama doğru gelip ona arkadan sarıldı ve:

-Söylesene, benim için kalbinin bütün kapıları hl açık mı? Dediğinde ışıklar snmŐ perde kapanmıŐtı.